

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce M.P.**, zastoupeného JUDr. Ing. Miroslavem Silovským, advokátem v *SILOVSKÝ & SILOVSKÝ advokátní kancelář s.r.o.*, se sídlem Plzeň, Karlova 211/5, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. května 2011, čj. DSH/5708/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

M.P., (dále jen „žalobce“) se žalobou ze dne 1.6.2011 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 3.5.2011 č.j.: DSH/5708/11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“) ze dne 26.1.2011, č.j. MMP/185545/10 (dále jen „*rozhodnutí magistrátu*“). Tímto rozhodnutím uznal magistrát žalobce vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) pro porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších novel (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 14.10.2010 v době okolo 13:27 hod. v Plzni, jako řidič motorového vozidla, tovární značky AUDI A3, RZ: ... na vozovce pozemní komunikace ulice 17. listopadu, ve směru jízdy centrem města, držel při jízdě v ruce telefonní přístroj.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.700 Kč a dále mu byla stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Žalobce napadl výrok rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Žalobu odůvodnil tím, že podle jeho názoru rozhodnutí správního orgánu včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, není v souladu s právními předpisy, jelikož *skutkový stav nebyl bez důvodných pochybností správním orgánem spolehlivě zjištěn*. Žalobce již od okamžiku, kdy byl policejním orgánem jakožto řidič zastaven, odmítá, že by během řízení vozidla telefonoval, potažmo držel v ruce mobilní telefon. Na dotaz svědkyně nstržm. I.V., jestli ví, proč byl zastaven, *odpověděl žalobce, že z důvodu silniční kontroly*. Žalobce následně předložil doklady od vozidla a byla u něj provedena dechová zkouška *s negativním výsledkem*. Vzhledem ke skutečnosti, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, odmítl zaplatit blokovou pokutu za údajné telefonování během řízení vozidla. Jelikož během jízdy svačil, což pravděpodobně vysvětluje držení telefonu, požádal žalobce o sepsání Protokolu. S přestupkem nesouhlasil a namítl, že pravou rukou držel volant a v levé ruce rohлік. Z obsahu spisu vyplývá, že zakročující policisté J.U. a I.V. uvádějí ve své výpovědi, že zřetelně viděli vozidlo žalobce na vzdálenost cca. 50m (!) před křižovatkou ulic Klatovská x 17. listopadu x Sukova, zejména rozeznali počínání řidiče i spolujezdce. Když vozidlo žalobce projelo kolem nich, vyjeli za ním a provedli silniční kontrolu. Řidič i jeho spolujezdkyně paní L.K. ve svědecké výpovědi uvedli, že žalobce (řidič) během řízení jedl, když na volantu měl pouze pravou ruku a v levé ruce rohлік. Patrně z této skutečnosti zasahující policisté usoudili, že žalobce držel mobilní telefon. Svědecké výpovědi zasahujících policistů však nejsou ve věci existence mobilního telefonu totožné. Svědkyně V. údajně upozorovala po zastavení vozidla (cca 200 až 300 m) mobilní telefon *s ještě rozsvíceným displejem* (zcela irelevantní) mezi sedadly řidiče a spolujezdkyně. Svědek U. nic takového nevypověděl. Svědkyně V. si na barvu mobilního telefonu nevzpomíná a nevzpomíná si na další okolnosti, pouze se domnívá ... Žalobce namítá, že mu policisté pouze oznámili bez odůvodnění, jaký přestupek spáchal, a chtěli mu uložit blokovou pokutu. Jelikož se ani neobtěžovali vyzvat řidiče k předložení mobilního telefonu ke konfrontaci (záznam času posledního hovoru), nelze bez jakýchkoliv přímých důkazů uznat žalobce vinným.

Žalobce dále uvedl, že se žalovaný nezabýval přezkumem prvoinstančního rozhodnutí ani správního řízení, které mu předcházelo. Zcela nezákonně se výlučně ztotožnil s tvrzeními prvoinstančního správního orgánu. Nevypořádal se s námitkou žalobce, že výpověď svědkyně Kudrličkové vykazuje nižší věrohodnou hodnotu, když naopak výpovědi policistů vzal bez dalšího jako pravdivé, prokázané a jediné správné. Žalobce v odvolání také namítal, že s paní Kudrličkovou není v příbuzenském ani jiném poměru, že tato svědkyně celou situaci vnímala jako přímý účastník, navíc před podáním výpovědi byla řádně poučena. K tomu žalovaný uvedl: *„Zdejší odvolací orgán hodnotí výpovědi svědků policistů za věrohodné ..., neboť jde o nezávislé svědky, kteří nemají žádný zájem na projednávané věci. ..Svědeckou výpověď svědkyně paní K. hodnotí zdejší odvolací správní orgán jako výpověď s nižší vypovídací hodnotou, neboť vzhledem ke skutečnosti, že tato svědkyně jela v inkriminovanou dobu ve vozidle s obviněným, nelze vyloučit, že její výpověď může být ovlivněna...,“* I když dále: *„Zdejší odvolací správní orgán se ztotožňuje s tím, že jde o výpověď s nízkou vypovídací hodnotou, neboť svědkyně není v žádném vztahu k žalobci.“* Podle žalobce je naprosto nepochopitelné stanovisko správního orgánu hraničící s arogancí státní moci, když v napadeném rozhodnutí (na straně 7) uvedl: *„Správní orgán I. stupně se domnívá, že spolujezdec, zejména žena je osoba, která musí mít vztah s řidičem.“* Tento názor

prezentovaný správním orgánem svědčí o podjatosti a šikanózním jednání vůči žalobci. Jinými slovy, policistům a státním úředníkům je věřeno vše, co uvedou (i když to není logické a nesvědčí proto žádné reálné podklady) a výpověď nezávislé osoby svědka, ženy, je v daném případě zpochybňována ničím nepodloženo, nepravdivou a neodůvodněnou domněnkou rozhodujícího správního orgánu. Podle názoru žalobce porušil správní orgán zásadu volného hodnocení důkazů, když na základě neprokázaného skutkového stavu a v rozporuplných svědeckých výpovědích uznal žalobce vinným. Je proto podle žalobce nepochybné, že magistrát i žalovaný vydal své rozhodnutí protizákonně opírající se pouze o domněnky, neboť nedokonalým zjištěním a objasněním skutkového stavu spáchaného přestupku, o kterém jsou důvodné pochybnosti, že se tak staly. Požadavek bezpečného skutkového zjištění bezdůvodných pochybností nelze zaměňovat s nebezpečným jednáním či teorií, že stačí pravděpodobné usvědčení pachatele přestupku.

V závěru žaloby žalobce uvedl, že má za to, že správní orgán tím, že se nezbyl námitkami žalobce a ani nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a neprovedl v tomto směru jiné důkazy, přičemž napadené rozhodnutí postrádá srozumitelné odůvodnění podložené zjištěnými důkazy obou stran, jakož i informace o úvahách správního orgánu a následně zjištěném skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností, je nepochybné, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Jako důkaz pro svá tvrzení žalobce označil napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke správní žalobě vyhotoveném dne 11.8.2011 uvedl, že nesouhlasí s argumenty obsaženými v žalobě, a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

K žalobní argumentaci uvedl, že po provedeném dokazování byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce spáchal přestupek tím, že držel v ruce hovorové zařízení, nikoli tím, že jej užil k uskutečnění hovoru. Držení mobilního telefonu v poloze, kdy osoba telefonuje, nelze zaměnit s držením rohlíku za situace, kdy osoba svačí. Svědci V. i U. ve svých výpovědích uvedli, že řidiče vozidla viděli mimo jiné i v době, kdy míjel jejich služební vozidlo, tedy na malou vzdálenost. Výpověď svědkyně K. byla vyhodnocena jako výpověď s nižší vypovídací hodnotou vzhledem k tomu, že jela s žalobcem ve vozidle a nelze vyloučit, že její výpověď může být ovlivněna snahou žalobci pomoci. Výpovědi svědků U. a V. nejsou ve vzájemném rozporu, naopak na sebe zcela logicky navazují. Skutečnost, že pouze svědkyně Vavroňová uvádí, že viděla svítící displej mobilního telefonu v přihrádce mezi předními sedadly, vyplývá ze skutečnosti, že toliko svědkyně V. na křižovatce s ulicí 17. listopadu vystoupila z vozidla a sdělila žalobci, kde má vozidlo odstavit k silniční kontrole. Svítící displej viděla při této příležitosti a nikoli až po zastavení vozidla k silniční kontrole po 200 až 300 metrech, jak tvrdí žalobce. Předložení mobilního telefonu není v daném případě potřebné, neboť přestupku se žalobce nedopustil případnou realizací hovoru, ale již tím, že telefon v levé ruce držel. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 64/2008-42 ze dne 22.10.2008, v němž je uvedeno, že pro prokázání předmětného přestupku není zapotřebí důkazu obrazovým záznamem, v daném případě postačují svědecké výpovědi, ve kterých svědci uvedou, co vnímali v dané chvíli svými smysly. Žalovaný rovněž uvedl, že v odvolacím řízení řádně přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jeho správnost v rozsahu žalobcových námitek a shledal rozhodnutí magistrátu v souladu se zákonem.

Skutečnost, že se žalovaný ztotožnil s názory magistrátu, neznamena, že ke zkoumání rozhodnutí nedošlo. V této souvislosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se řádně a v plném rozsahu s námitkami žalobce vypořádal. Dále uvedl, že se ve svém rozhodnutí neztotožnil se závěrem magistrátu, který výpověď svědkyně K. považoval za výpověď se sníženou věrohodností vzhledem ke vztahu svědkyně k žalobci, a to z důvodu, že vztah mezi těmito osobami nebyl v řízení prokázán. Následně však z jiných důvodů shledal tuto výpověď za výpověď se sníženou věrohodností. Žalobcem prezentovanou citaci napadeného rozhodnutí pak označil za zkreslenou a nepřesnou, neboť chybu magistrátu napravil a toto tvrzení uvedl na pravou míru. Žalovaný se tedy vůči žalobci zjevně nechoval šikanozně a nelze jej považovat za podjatého. Podjatost správního orgánu nelze namítat až po vydání rozhodnutí, neboť toto odporuje smyslu institutu ochrany účastníků řízení před podjatostí úředních osob ve správním řízení. Výpovědi jednotlivých svědků byly podle žalovaného řádně vyhodnoceny a je zapotřebí zdůraznit, že pokud by výpovědi policistů jakožto svědků nebyly ve vzájemném souladu, mělo by to za následek nevěrohodnost takových výpovědí. V daném případě však výpovědi policistů jako nezávislých svědků byly konstantní, logicky na sebe navazovaly a odpovídaly i dalším podkladům pro rozhodnutí, tedy byly vyhodnoceny jako věrohodné. Správní orgány obou stupňů tedy nevycházely z toho, že výpovědi policistů jsou vždy a to bez dalšího věrohodné, ale řádně tyto výpovědi ohodnotily, přičemž se stejným způsobem zabíraly výpověďmi svědkyně K. a žalobce. Skutečnost, že shledaly výpovědi svědků policistů jako věrohodné a výpovědi svědkyně K. a žalobce nevěrohodné, neodporuje zásadě volného hodnocení důkazů. Žalovaný uzavřel, že trvá na názoru, že žalobci bylo spáchání přestupků jednoznačně prokázáno a magistrát i žalovaný postupovali striktně v souladu se zákonem. Žalovaný nerozhodoval na základě domněnek, ale důkazů získaných v souladu se zákonem. Námitky žalobce, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neodůvodněné a že žalovaný neprovedl přezkoumání rozhodnutí magistrátu, jsou zjevně nedůvodné a neopodstatněné.

Žalobce v replice ze dne 29.8.2011 na stanovisko žalovaného namítal, že si nedovede vysvětlit, proč ve svém vyjádření žalovaný absolutně mění obsah a dikci jeho námitek. Zdůraznil, že sdělení, jakého přestupku se měl dopustit, žalobce odmítal od počátku. V rámci přestupkového řízení žalobce se správním orgánem spolupracoval, avšak rozhodnutí magistrátu a žalovaného vnímá jako nesprávné, v rozporu se skutečnými událostmi. Znovu zdůraznil, že svědkyně K. ve své výpovědi nepotvrdila, že by žalobce během řízení vozidla telefonoval či držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení. Žalovaným prezentovaný výklad ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, označil jako za výklad svědčící o naprosté neznalosti a nesprávném postupu rozhodujícího orgánu včetně příslušníků Policie ČR. Vzhledem k citované pasáži vyjádření žalovaného týkající se podjatosti vyjádřil žalobce obavu, že postup žalovaného je v rozporu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“). Konstatoval, že se cítí být rozhodnutím žalovaného dotčen na svých subjektivních právech, a to zejména postupem správního orgánu při posuzování svědeckých výpovědí. Odmítl nadřazenost výpovědí zasahujících policistů nad výpovědi spolujezdkyně K. Je přesvědčen, že pokud by tak správní orgán argumentoval, překročí meze své pravomoci svěřené mu zákonem.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (č.l.26) i žalovaného (č.l.22).

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že dne 1.11.2010 byl doručen magistrátu spisový materiál Policie České republiky, Městského ředitelství policie Plzeň, Územního odboru vnější služby, dopravního inspektorátu, s oznámením přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu žalobce dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, spolu s přílohami.

Přípisem ze dne 8.12.2010 oznámil magistrát žalobci zahájení řízení pro výše uvedený přestupek a zároveň jej předvolal k ústnímu projednání přestupku na 4.1.2011. Další ústní jednání magistrát provedl dne 14.1. a 18.1.2011. V průběhu uvedených jednání se k věci vyjádřil žalobce, který byl vždy přítomen, a magistrát vyslechl jako svědky nstržm. I.V., nstržm. J.U. a L.K. Magistrát umožnil žalobci vyjádřit se k předmětné věci a ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí, což učinil písemně podáním ze dne 21.1.2011 prostřednictvím v této fázi řízení zvoleného advokáta.

Dne 26.1.2011 vydal magistrát rozhodnutí č.j. MMP/185545/10 s výrokem konstatovaným v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, které řádně odůvodnil.

Odvolání žalobce ze dne 10.2.2011 žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 3.5.2011, č.j. DSH/5708/11, a napadené rozhodnutí magistrátu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zřekapituloval dosavadní průběh přestupkového řízení a vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce. Uzavřel, že přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který předcházal vydání napadeného rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení magistrátu. V rámci přezkoumání zákonnosti se zabýval i tím, zda magistrát zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a shledal, že tak učinil a tím vyhověl požadavku § 3 správního řádu.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotněprávní úpravu obsahuje zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni 14.10.2010 (tj. ve znění účinném od 1.8. do 31.12.2010). Aplikován byl i zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném k témuž dni (tj. ve znění účinném od 1.7. do 29.12.2010). Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 1 zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 1 zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Žalobce předně napadenému rozhodnutí vytýkal, že je nepřezkoumatelné, protože se správní orgán nezbyval námitkami žalobce, nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a neprovedl v tomto směru jiné důkazy, přičemž napadené rozhodnutí postrádá srozumitelné odůvodnění podložené zjištěnými důkazy obou stran, jakož i informace o úvahách správního orgánu a následně zjištěném skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností.

Přezkoumatelnost správního rozhodnutí je esenciálním předpokladem soudního přezkumu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze usoudit, že podle žalobce se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

V rozsudku ze dne 25.3.2010, č.j. 5 Afs 25/2009-98 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uváděná jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 12. 1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod 29).“ Ačkoliv Nejvyšší správní soud předestřený právní názor vyslovil v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i v řízení o žalobě ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu namítal, že se přestupku nedopustil a přestupek mu nebyl prokázán, že jak zasahujícím policistům tak magistrátu sdělil, že netelefonoval ani nedržel mobilní telefon v ruce, nýbrž měl v ruce rohlík a jedl, což potvrdila i svědkyně K., zpochybnil možnost policistů z místa, kde stáli s vozidlem, takovou skutečnost vidět a problematizoval odmítnutí doplnění dokazování rekonstrukcí, namítal rozpory ve výpovědích policistů, zpochybňoval hodnocení svědecké výpovědi svědkyně K. a vytýkal nadřazení tvrzení zasahujících policistů nad tvrzení žalobce a svědkyně K.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení k námitce, že žalobci nebylo prokázáno spáchání přestupku, uvedl, že „...správní orgán postupoval v souladu s ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, když provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, neboť provedl svědecké výpovědi svědků zasahujících policistů nstržm. V. a U. a dále svědkyně paní L.K. Ze svědeckých výpovědí svědků V. a U. vyplývá, že tito shodně pozorovali, že odvolatel při míjení jejich vozidla držel v ruce hovorové zařízení, navíc svědkyně V. dále sdělila, že při příchodu k vozidlu odvolatele ve vozidle viděla mobilní telefon, jehož displej ještě svítil. Zdejší odvolací správní orgán hodnotí výpovědi svědků policistů za věrohodné, neboť jsou ve vzájemném souladu, neodporují si a jsou též v souladu s dalšími podklady pro rozhodnutí. Zdejší odvolací správní orgán dále konstatuje, že jde o nezávislé svědky, kteří odvolatele neznají a nemají žádný zájem na projednávané věci, jsou vázáni služební přísahou a jsou poučeni o následcích nepravdivé svědecké výpovědi, lze tedy považovat za vyloučené, že by ve věci vypovídali účelově. Svědeckou výpověď svědkyně paní K. hodnotí zdejší odvolací správní orgán jako výpověď s nižší vypovídací hodnotou, neboť vzhledem ke skutečnosti, že tato svědkyně jela v inkriminovanou dobu ve vozidle s obviněným, nelze vyloučit, že její výpověď může být ovlivněna snahou odvolatele v řízení o přestupku pomoci. Zdejší odvolací správní orgán se však neztotožňuje s tím, že jde o výpověď s nízkou vypovídací hodnotou vzhledem ke vztahu svědkyně k odvolateli, neboť žádný vztah mezi těmito osobami nebyl prokazatelně zjištěn. Zdejší odvolací správní orgán uvádí, že svědci i odvolatel potvrzují, že inkriminovaným místem i v inkriminovanou dobu projížděl, ze strany odvolatele a svědkyně K. je jen zpochybňováno, že při řízení motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení resp. mobilní telefon. Zdejší odvolací správní orgán toto považuje za prokázané na základě svědeckých výpovědí policistů, kteří uvádí, že odvolatel při řízení držel v ruce mobilní telefon, což pozorovali svědci nstržm. U. a nstržm. V. jak sami uvádí, na krátkou vzdálenost, za denního světla a ve výhledu do vozidla jim nic nebránilo, zatmavená skla vozidlo nemělo. Ohledně tvrzení odvolatele a paní K., že měl v inkriminovanou dobu odvolatel v ruce rohlík, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že toto tvrzení bylo jednoznačně vyvráceno výpověďmi zasahujících policistů, kteří uvádí, že odvolatel držel v levé ruce mobilní telefon, nikoli, že v pravé ruce držel rohlík. Toto tvrzení vyhodnotil zdejší odvolací správní orgán jako účelové, směřující ke snaze o vyvinění ze spáchaného přestupku, neboť tuto skutečnost začal odvolatel policistům tvrdit až poté, co se zeptal na následky takového tvrzení svědka nstržm. U., což potvrzují shodně oba policisté.“

K námitce zpochybňující výhledové poměry policistů, neprovedení rekonstrukce skutku na místě samém, poukazující na rozdíly ve výpovědi policistů a problematizující hodnocení výpovědi svědkyně K. žalovaný uvedl, že „policisté sledovali jednání odvolatele v denní době, na blízkou vzdálenost a ve výhledu jim do vozidla nebránila odvolatelem

uváděná ztemněná skla (ztemněná skla vyloučili policisté a uvedla tuto skutečnost i svědkyně K.), vzhledem k tomuto zdejší odvolací správní orgán nemá pochybností o skutečnosti, že policisté měli dobré výhledové podmínky do protijedoucích vozidel tak, aby mohli jednoznačně vidět, že odvolatel při jízdě držel v ruce hovorové zařízení. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že pokud by policisté neviděli, že odvolatel při řízení držel v ruce hovorové zařízení, neměli by důvod za ním vyjíždět a na křižovatce by jej neměli důvod upozorňovat na provedení silniční kontroly s tím, že má zastavit za tímto účelem v Sukově ulici na zastávce MHD. Ohledně námitky odvolatele týkající se neprovedení důkazu rekonstrukcí skutku na místě samém, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že v dané situaci se ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, který uvedl, že provedení takového důkazu je vdaném případě nadbytečné, neboť na základě provedeného dokazování byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy bylo respektováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Zdejší odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně byl v souladu s ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, povinen provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, avšak není vázán návrhy účastníků, tedy nemusí provést veškeré důkazy navržené účastníkem. Zdejší odvolací správní orgán dále uvedl, že výpovědi policistů jsou ve vzájemném souladu, nebyly shledány žádné podstatné rozpory. Ke svědecké výpovědi svědkyně K. se zdejší odvolací správní orgán vyjádřil viz. výše. Ohledně námitky odvolatele, že výpověď svědkyně K. byla zpochybněna proto, aby mohl být odvolatel za každou cenu uznán vinným, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že spáchání přestupku odvolatelem bylo prokázáno především na základě výpovědi svědků nstržm. V. a U., které byly vyhodnoceny jako věrohodné. Ohledně námitky odvolatele, že svědkyně K. není s ním v žádném vztahu, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že k tomuto se již vyjádřil viz. výše. Ohledně námitky odvolatele, že správní orgán I. stupně nesprávně hodnotil důkazy zjištěné v přestupkovém řízení, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně zhodnotil veškeré provedené důkazy a ačkoli se s částí hodnocení výpovědi svědkyně K. zdejší odvolací správní orgán v části neztotožnil, tak došel ve svém hodnocení této svědecké výpovědi k obdobnému závěru, avšak na základě jiného odůvodnění. Se závěrem správního orgánu I. stupně, tedy že se odvolatel přestupku kladeného mu za vinu dopustil, se však zdejší odvolací správní orgán ztotožnil. “

K tvrzenému nadřazení svědeckých výpovědí policistů nad tvrzení žalobce a svědkyně K. žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „...správní orgán I. stupně řádně hodnotil jednotlivé svědecké výpovědi, přičemž svědecké výpovědi svědků policistů V. a U. vyhodnotil jako věrohodné, zatímco skutečnosti uvedené odvolatelem a svědkyní K. hodnotil v rozsahu tvrzení, že odvolatel nedržel v levé ruce hovorové zařízení ale v pravé ruce rohlik, jako nevěrohodné a účelové. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán řádně uvedl správní úvahy, hodnotil svědecké výpovědi, přičemž z tohoto je zřejmé, že nevycházel jen ze svědeckých výpovědí policistů, aniž by veškeré důkazy, tedy i výpovědi odvolatele a svědkyně K. řádně zhodnotil a posoudil jejich věrohodnost. Ohledně námitky odvolatele týkající se neexistence obrazového záznamu přestupku odvolatele zdejší odvolací správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 64/2008-42, kde je uvedeno, že skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení resp. telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla, tedy tvrzení policistů, že odvolatele viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k takovému pozorování není potřeba

zvláštní odborná znalost ani zvláštní vybavení. S ohledem na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu lze jednoznačně konstatovat, že v daném případě jde o zcela obdobný případ, kdy bylo rozhodnuto na základě věrohodných svědeckých výpovědí policistů, bez toho, že by bylo jednání odvolatele zdokumentováno nějakým dalším způsobem např. fotografie, videozáznam atd. Zdejší odvolací správní orgán dále konstatuje, že spáchání přestupku odvolatelem považuje za jednoznačně prokázané právě na základě provedených důkazů a spisové dokumentace. Zdejší odvolací správní orgán uzavírá, že správní orgán po provedeném dokazování zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v plném rozsahu respektoval ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále lze konstatovat, že správní orgán řádně hodnotil i výpovědi odvolatele i svědkyně K., avšak na základě dalších důkazů došel k závěru, že jde o tvrzení, která jsou v rozporu s dalšími důkazy a podklady pro rozhodování. Vzhledem k výše uvedenému, tedy že spáchání přestupku bylo odvolateli řádně v souladu se zákonem prokázáno, se jeví žádost odvolatele o zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení o přestupku z důvodu, že skutek, o němž se vede řízení se nestal či není přestupkem či spáchání přestupku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno, jako nedůvodná.“

Obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí jednoznačně o tom, že se žalovaný neopomněl vypořádat se žádnou z odvolacích námitek žalobce. Z odůvodnění jednoznačně vyplývá, které otázky považoval žalovaný za rozhodné a jaké úvahy jej vedly k učiněným skutkovým a právním závěrům, proč právní argumentaci žalobce považoval za nedůvodnou a proč odvolací námitky považoval za neopodstatněné, liché a mylné. Především zcela jasně a srozumitelně vyložil, proč považuje spáchání přestupku žalobcem za prokázané, na základě jakých úvah hodnotil svědecké výpovědi policistů a zejména proč považuje výpověď svědkyně K. v rozsahu jí uvedených skutečností, tj. že žalobce při řízení motorového vozidla nadržel v ruce mobilní telefon ale rohlík, jako výpověď s nižší vypovídací hodnotou, i když z jiných důvodů, než magistrát, pakliže vztah svědkyně k žalobci odmítl jako důkazně nepodložený. Žalovaný tak splnil požadavky formulované Ústavním soudem, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Rovněž dále zdůvodnil, proč podle jeho názoru magistrát nepochybil, neprovedl-li žalobcem navrhouvanou rekonstrukci skutku. Jiné důkazní návrhy žalobce nečinil a vzhledem k přestupkovému ději provedení jiných důkazů v úvahu nepřicházelo. Okolnost, že žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí v zásadě shodně důkazy jako magistrát v rozhodnutí magistrátu a rovněž obdobně jako magistrát zdůvodnil své rozhodnutí, není sama o sobě způsobila přivodit závěr o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce podle názoru soudu v daném případě nesprávně zaměňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí za nesouhlas se skutkovými závěry a s právním hodnocením věci žalovaným.

Soud uzavírá, že z predestřených důvodů výtku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů kvalifikuje jako neopodstatněnou.

Ani žalobní výtku, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože před jeho vydáním nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, soud nepovažuje za důvodnou.

K názoru žalobce, že nelze bez jakýchkoliv přímých důkazů uznat žalobce vinným, spojenému s výtkou, že se policisté „...ani neobtěžovali vyzvat řidiče k předložení mobilního telefonu ke konfrontaci (záznam času posledního hovoru)“, soud uvádí, že přímým důkazem porušení povinnosti stanovené § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu ze strany žalobce a spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 přestupkového zákona jsou svědecké výpovědi obou policistů, kteří deliktní jednání vnímali svými smysli, jeho podstatu zaznamenali stručně bezprostředně po události do oznámení přestupku sepsaného na místě a téhož dne podrobněji do úředního záznamu a dále rozhodné skutečnosti v souladu s obsahem oznámení přestupku a úředním záznamem shodně popsali ve svých svědeckých výpovědích učiněných před magistrátem.

Jak správně zmínil žalovaný, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.10.2008, č.j. 1 As 64/2008-42, uvedl, že „Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.“

Pokud tedy policisté nepožadovali na žalobci předložení telefonu za účelem zjištění času posledního hovoru, nelze na jejich postup nazírat tak, že nezajistili dostatečné, či snad dokonce rozhodující „přímé“ důkazy pro zjištění žalobcovy viny. Zda byl či nebyl v uvedenou dobu z žalobcova mobilního telefonu uskutečněn hovor, lze zjistit i dodatečně. Takové zjištění by však samo o sobě ještě nemuselo prokazovat, že hovor uskutečnil právě žalobce, neboť se ve vozidle nenacházel sám. Podstatné však je, že podle skutkové věty se žalobce nedopustil přestupku realizací telefonického hovoru, ale tím, že při jízdě držel telefon v (levé) ruce (podle úředního záznamu u levého ucha), což pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1) postačí.

Správní orgány obou stupňů mají v podstatě deliktní jednání žalobce za prokázané pouze na základě výpovědi dvou policistů.

Policisté nstržm. U. a nstržm. V. shodně vypověděli, že žalobce držel v uvedenou dobu a na uvedeném místě při řízení motorového vozidla v levé ruce mobilní telefon. Jejich tvrzení, jak soud již výše konstatoval, naprosto koresponduje s tím, co uvedli do oznámení přestupku a úředního záznamu o provedené silniční kontrole žalobce, listin sepsaných v den, kdy byl přestupek spáchán. Správní orgány obou stupňů neustaly jen na těchto skutečnostech, nýbrž dále důkladně hodnotily, zda policisté vůbec měli možnost spatřit spáchání takového přestupku. Okolnosti, za jakých byla zjištění policistů učiněna (denní doba, vzájemná poloha motorových vozidel, nezatmavená skla na vozidle žalobce tak, aby do vozidla nebylo vidět, držení mobilního telefonu v ruce žalobce, na kterou měli plný výhled, zjištění nstržm. V. na křižovatce v souvislosti s výzvou, aby žalobce zastavil v Sukově ul. na zastávce MHD, apod.), podle názoru zdejšího soudu stejně jako žalovaného nezavdávají žádné objektivní a reálné možnosti omylu. Míra věrohodnosti výpovědí policistů již z těchto důvodů byla vysoká. Žalobce se mylí, pokud spatřuje rozpor ve výpovědích svědků ve skutečnosti, že svědek U. na rozdíl od svědkyně V. nevypověděl nic o svíticím displeji na mobilním telefonu. Podle shodných výpovědí nejen svědků – policistů, ale také výpovědi samotného žalobce přistoupila

na křižovatce k vozidlu žalobce toliko svědkyně V. Svědek U. setrval ve služebním vozidle a proto stejné zjištění jako svědkyně V. objektivně učinit nemohl.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, mimo jiné konstatoval: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ V rozsudku ze dne 2.5.2012, č.j. 8 As 100/2011-70, uvedl, že „*Nejprve však v obecné rovině zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplýne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 83/2010 - 63). Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody.*“ V rozsudku ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 83/2010-63, Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil, že „*Policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.*“

Argumentace žalovaného je s předestřenými právními názory zcela v souladu. Žalovaný a následně ani zdejší soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků -policistů. Podle obsahu správního spisu i výpovědí žalobce a svědků kontrola probíhala standardním způsobem a bez známek jakékoliv šikany. Sám žalobce v průběhu přestupkového řízení, ba ani v žalobě nic konkrétního, co by naznačovalo možnost, že některý ze zakročujících policistů měl na věci jakýkoliv osobní zájem nebo že by si při provádění kontroly počínal nad rámec svých služebních oprávnění, nezmiňoval. V projednávaném případě tedy nebyl zjištěn konkrétní důvod, pro který by bylo třeba pochybovat o nestrannosti a nezaujatosti policistů vůči žalobci a v důsledku toho o objektivitě a věrohodnosti jejich svědeckých výpovědí, na rozdíl od v předchozím odstavci tohoto rozsudku zmiňovaného případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 83/2010. Rovněž žalobce neuváděl a ze správního spisu se nenabízel žádný důvod, kterými by byli svědci – policisté motivováni vypovídat tak, aby řízení vedlo k negativnímu výsledku pro žalobce.

Žalobcova verze rozhodných skutečností se od verze policistů liší, neboť žalobce od okamžiku, kdy byla kontrola policisty prováděna, tvrdí, že „v levé ruce držel volant vozidla a v pravé ruce rohlík“, netelefonoval ani mobilní telefon nedržel v ruce (viz. oznámení přestupku, vyjádření k přestupku při ústním jednání dne 4.1.2011, písemné vyjádření k podkladům, odvolání, atd.). V rozsahu tvrzení, že za jízdy netelefonoval, ale svačil, konkrétně držel rohlík v pravé ruce, je žalobcova verze podporována výpovědí svědkyně K. Řečeno jinak, opticky proti sobě stojí na straně jedné výpovědi policistů, na straně druhé výpověď žalobce a svědkyně K.

Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Zásada volného hodnocení důkazů mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti)(shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007, č.j. 5 Afs 104/2006-73), přičemž každý z provedených důkazů je posouzen jednotlivě a zároveň všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Přijaté závěry nemohou být projevem libovůle správního orgánu, nýbrž musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky. Způsob hodnocení důkazů musí být v rozhodnutí správního orgánu náležitým způsobem popsán, neboť plně podléhá kognici správního soudu.

Soud zastává názor, že těmto požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů a naopak proč výpověď žalobce považoval za účelovou a proč výpovědi svědkyně K. přiznal „nižší vypovídací hodnotu“. Soud se s jeho hodnocením i dovozeným skutkovým a následně právním závěrem zcela ztotožňuje.

Je zcela logický závěr žalovaného, že výpovědi svědků- policistů zhodnotil jako věrohodné, protože jejich výpovědi byly v právně významných skutečnostech shodné, korespondovaly s obsahem listin sepsaných v den, kdy byl přestupek spáchán, a současně v průběhu celého přestupkového řízení se nevyskytly žádné indicie nasvědčující tomu, že by měli jakýkoliv zájem na výsledku řízení. Proto lze důvodně předpokládat, že tvrdili takové skutečnosti, o nichž byli subjektivně přesvědčeni, že jsou pravdivé.

Logiku nepostrádá ani závěr žalovaného, že výpověď žalobce je účelová, pakliže ten je na rozdíl od policistů zcela zainteresován na výsledku řízení. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto logicky věrohodnější svědectví policisty. Soud dodává, že žalobce nebyl povinen vypovídat o události pravdu, nýbrž mu příslušelo jako obviněnému zvolit jakoukoliv obranu s tím, že skutek mu musel být správním orgánem prokázán. Nelze v této souvislosti přehlédnout, že žalobce na dotaz magistrátu při ústním jednání dne 4.1.2011, zda měl ve vozidle svůj mobilní telefon, odpověděl „*Domnívám se že jsem u sebe neměl v ten den telefonní mobil.*“, ačkoliv v oznámení přestupku dne 14.10.2010 neuvedl, že v den silniční kontroly vůbec u sebe neměl mobilní telefon. To svědčí o žalobcově snaze v průběhu přestupkového řízení co nejvíce zpochybnit své obvinění. Že měl u sebe telefonní přístroj (shodně se svědky-policisty) však jednoznačně potvrdila svědkyně K. O účelovosti jednání žalobce vypovídá také shodná výpověď obou policistů, že verzi o konzumování rohlíku při jízdě začal žalobce policistům tvrdit až poté, co se zeptal na následky případného sdělení, že držel při řízení vozidla rohlík.

Soud považuje za logické i zhodnocení výpovědi svědkyně K. ohledně právně významných skutečností z hlediska věrohodnosti. K důvodu uvedenému v napadeném rozhodnutí (snaha pomoci žalobci v řízení o přestupku již z prostého důvodu, že v době

kontroly jeli společně ve vozidle), nepochybně přistupuje i vyjádření svědkyně před podáním svědecké výpovědi dne 18.1.2011, kdy sama „poměr k obviněnému“ označila slovy „známý“ a údaj ztvdila svým podpisem (z tohoto důvodu zřejmě magistrát „...vyhodnotil svědeckou výpověď L.K. za důkaz s nízkou vypovídací hodnotou, neboť s ohledem na jejich vztah k obviněnému ji nelze považovat za nezúčastněnou a zcela objektivní svědkyni.“) a koneckonců i reakce svědkyně na otázky položené správním orgánem (na dotaz: Měl pan P. v den silniční kontroly u sebe telefonní přístroj? uvedla : „Měl u sebe telefonní přístroj, ale netelefonoval.“) a zejména pak obsah. Svědkyně totiž (ostatně shodně jako žalobce) pouze vyloučila, že žalobce telefonoval, nikoliv to, že „držel při jízdě v ruce telefonní přístroj.“ Tak byl skutek popsán nejen v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 8.12.2010, nýbrž také ve skutkové větě rozhodnutí magistrátu.

Z výše popsaných důvodů soud nesdílí žalobcův názor, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů a na základě rozporuplných svědeckých výpovědí uznal žalobce vinným ani názor, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nebyl správnými orgány zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Byť se původně na první pohled jednalo o dvě protichůdné skutkové verze děje, po zhodnocení všech důkazů a zejména po posouzení věrohodnosti výpovědi žalobce a svědků je soud (stejně jako žalovaný) přesvědčen, že skutek byl žalobci bezpečně prokázán a o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. V posuzované věci svědecké výpovědi policistů postačily k prokázání přestupku, pro který byl žalobce uznán vinným.

Soud musí rezolutně odmítnout ty části žaloby, v nichž žalobce s poukazem na konkrétní pasáže napadeného rozhodnutí žalovanému vytýká podjatost a šikanózní jednání. Věta jím citovaná ze strany 7 napadeného rozhodnutí totiž neobsahuje názor žalovaného, nýbrž je konstatací jedné z odvolacích námitek žalobce. Rovněž zcela zavádějícím způsobem prezentuje hodnocení svědecké výpovědi svědkyně K. (str. 2 konec posledního odstavce a str. 3 první odstavec shora žaloby). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí výslovně ztotožnil s hodnocením magistrátu, že její výpověď má nižší vypovídací hodnotu, avšak místo důkazně nepodloženého důvodu (vztahu svědkyně k žalobci) označil za důvod možnost ovlivnění výpovědi snahou žalobci v řízení o přestupku pomoci (viz str. 6 napadeného rozhodnutí první odstavec shora).

Zbývá dodat, že provést důkaz napadeným rozhodnutím, jak požadoval žalobce v žalobě, je pojmově vyloučeno. To proto, že napadené rozhodnutí je předmětem přezkumu, nikoliv důkazem.

Žaloba nebyla důvodná a soud jí proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová